

næste Morgen, det var i Gaar Morges, kom en Telefonarbejder op paa mit Kontor og sagde, han skulde se min Telefon efter, for den foregaaende Eftermiddag var der mange, der havde villet tale med mig, men jeg havde ikke svaret. Det vil altsaa sige, at takket være disse Ledninger har jeg først lagt mig ud, maaske for Livstid, med den Mand, der vilde tale med Wassard, og dernæst ikke kunnet komme til at tale med de Folk, der vilde tale med mig og maaske kunde have noget af Vigtighed at tale med mig om.

Det passer altsaa godt nok, hvad den daværende Indenrigsminister udtalte om dette Selskab, der har drevet sin Virksomhed med ufyldstgørende Ledninger. Han siger videre: Skal Selskabet drives paa forsvarlig Maade, maa man gaa over til Dobbeltledninger, der kunne give tydelig og klar Befordring af Telefonmeddelelser, og man maa ogsaa gaa ned med Taksterne, fordi de ere saa urimelig høje, det er ikke passende Takster.“ Det var ved første Behandling af Lovforslaget her i Tinget. Lovforslaget gik saa til Udvalg; der blev afgivet Betænkning, og blandt andre Ændringsforslag blev der ogsaa fremsat det, at det kun skulde være for 5 Aar ad Gangen, Ministeren skulde fastsætte Taksterne. Det hedder i Betænkningen, Tillæg B. Side 862: „Forslagené tilsigte paa den ene Side at søge Publikums Tarv varetaget ved at give Staten større Myndighed over de koncessionerede Selskaber med Hensyn til disses Anlæg, Drift og Takster — paa den anden Side at tilsikre saadanne Selskaber en fastere og tryggere Stilling, end de hidtidige private Selskaber have haft.“ Ved anden Behandling blev der af den ærede Ordfører, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), Sp. 4249, udtalt, at han for sit Vedkommende vilde foretrække, at der ikke blev krævet en Afgift af de private Selskaber til Stat eller Kommune. Han sagde: „Jeg finder det rigtigst, naar man vil paalægge dem Byrder, og naar deres Indtægter ere saa store, at de kunne bære saadanne Byrder, at man da lader Ofret komme Publikum til gode gennem en Nedsættelse af Taksterne“. Sagen blev saa gjort færdig i Folketinget og gik til Landstinget, og der udtalte den daværende Indenrigsminister under 1ste Behandling, Sp. 1105, at det var vel gjort gældende med Hensyn til Spørgsmaalet om Ekspropriationsretten — at de bestaaende Selskaber hidtil havde staaet sig udmærket, men han sagde saa: „Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at naar der er Spørgsmaal om Med-

delelse af Koncession, er det netop Tanken, at Koncessionen ogsaa skal paalægge de vedkommende Selskaber Begrænsning i forskellige Retninger, navnlig ogsaa saaledes, at deres Takster blive undergivne Kontrol fra Regeringens Side. Man kan altsaa ikke henvise til, at de paagældende Selskaber hidtil have staaet sig saa udmærket, som Bevis for, at de ogsaa ville staa sig udmærket efter at have faaet Koncessionen“. Han havde altsaa stadig i sin Tanke det samme, som han havde udtalt herved i Folketinget, og som utvivlsomt vilde være sket, hvis han var vedbleven at være Indenrigsminister, at Taksterne skulde sættes alvorlig ned. Efter at de tre Behandlinger i Landstinget vare passerede, og der var foretaget nogle Ændringer i Folketingets Affattelse, som ikke vedkom det foreliggende Spørgsmaal, kom Sagen til eneste Behandling i Landstinget. Der udtalte Ordføreren i Landstinget, Sp. 1802—3: „Det har nemlig her i Tinget saavel som i Folketinget været Hensigten med denne Bestemmelse at tilskynde de bestaaende Anlæg til at søge Koncession, idet derved Indenrigsministeren vil faa noget Haand i Hanke med de bestaaende Anlæg, og navnlig vilde han da faa Myndighed til at fastsætte et Maksimum for Taksterne, thi det kan jo ikke nægtes, at Taksterne i de forskellige bestaaende Selskaber vistnok paa enkelte Steder ere lovlig høje. De variere meget, nogle Selskaber tage 150 Kr. om Aaret for Abonnement, medens andre kun tage 60 Kr., og det har dog vist sig, at selv de, der tage den lavere Takst, give et meget anstændigt og godt Udbytte, saa at der vistnok kan være Grund til, hvis Selskaber med høje Takster søge Koncession, da at have dette Spørgsmaal for Øje. Det kan heller ikke nægtes, at netop denne høje Abonnementspris har vakt megen Misnøje rundt om hos dem af de næringsdrivende, for hvem Telefonen er bleven en Nødvendighed“.

Dette er altsaa de Udtalelser, som under Behandlingen af Telefonsagen ere faldne fra forskellige Sider, faldne navnlig baade fra de Indenrigsministre, der have haft med Lovens Udarbejdelse at gøre, og faldne fra Ordførerne i begge Ting. Man sagde, at Taksterne, naar Selskaberne fik Koncession, skulde være billige, skulde nedsættes betydelig. Rigsdagen ønskede jo netop, som det fremgaar af, hvad jeg har oplæst, at de bestaaende Selskaber skulde, saa vidt muligt, bringes til at søge Koncession. Jeg har derfor heller ikke lagt nogen stor Vægt paa, hvad jeg under andre Omstændigheder kunde